

גיליון 00001: חודר 02011

הָבָה לְהַבֵּא

שהחיים לא ימותו והמתים לא יחיו

גיליון 00001: חורף 02011

וויאג'ר 1: 17,785,460,829 ק"מ מצומח תפוח

וויאג'ר 2: 14,439,700,038 ק"מ מכל תפוח

~~~~~

עשו: עודד כרמלי, רעואל שועלי, אמיר מנשהוף, יואב עזרא,
אסף שטול-טראורנג, ערן הדס, מיכל זכריה, שלי חן ונדב עירד
לשונית: נטע אקשטיין

עיצוב ודימויים: נטלי קירילוב ועידן אפשטיין (idaNerdy.com)
*עמ' 4, 64 - צילום: יעלי גבריאלי

מופץ: חינו

משלוחים: HavaLeHaba@gmail.com

ערק: קיוסק משיח, קינג ג'ורג' 15, ת"א

בצעדים זעועים של-מים
ברעדי מגע פנינים
ארשם את-שמך בשעת ערבים
אפולים

אזניא-לך את ידי
לשכב בצה התלם
ארב לשתי עיניך
תמיד נראות רואות

כמה אוהך קייתי
חיים בגוף אחר
חיים שלי אנפלגד
הנה השיר עובר
הנה השיר מוכן-לך
לומר ברכת נולד

אמיר מנשהוף

5
72

←-- התגובה המיידית, כפי שבאה לידי ביטוי בלהש הרגע, היתה תחושת הקלה על כך שנעשה "הצעד הראשון לקראת שחרור האדם מכבלי הארץ". הצהרה מוזרה זו, שרחוקה מלהיות פליטת קולמוס מקרית של כתב אמריקאי, הדהדה מבלי משים שורה יוצאת מן הכלל שנחקקה לפני יותר מעשרים שנה על אובליסק של אחד מגדולי המדענים ברוסיה: "האנושות לא תוגבל לארץ לעד".

←-- תחושות אלו היו לשגרה. הן מעידות כי לא זאת בלבד שבני האדם מסתגלים במהירות לתגליות מדעיות ולהתפתחויות טכנולוגיות חדשות, אלא שהם מקדימים אותן בעשרות שנים. במקרה הזה, כמו במקרים אחרים, הגשים ואישר המדע את אשר ציפו לו בני אדם בחלומותיהם, חלומות שבדיעבד לא היו עקרים או פרועים. החידוש היה שאחד מעיתונייה המכובדים ביותר של ארצות הברית פרסם בעמודו הראשי את מה שעד אז נקבר בספרות המדע הבדיוני הבלתי מוערכת (אשר, למרבה הצער, גם היום שרם זכתה לתשומת הלב הראויה כאמצעי ביטוי לרגשות ההמון ולמאוויו).

$\frac{7}{72}$

$\frac{6}{72}$

←-- בשנת 1957 שוגר אובייקט ארצי מעשה ידי אדם אל היקום, שם חג במשך כמה שבועות סביב כדור הארץ לפי אותם חוקי משיכה המניעים את השמש, את הירח ואת הכוכבים. כמובן, הלוויין המלאכותי לא היה ירח ולא כוכב הנע במסלול מעגלי לפרק זמן שעבורנו, בני התמותה הארציים, נמתח מנצח עד נצח. עם זאת, הצליח הלוויין להישאר בשמיים לזמן מה, נע ונד בקרבת הגופים השמימיים כאילו התקבל לחברתם הנשגבת לתקופת ניסיון.

←-- אירוע זה, הקודם בחשיבותו לכל אירוע אחר, אפילו לביקוע האטום, יכול היה להתקבל בשמחה צרופה אלמלא הנסיבות הצבאיות והפוליטיות המעיקות שנתלוו אליו. למרבה הפלא, השמחה שמלאה את הלבבות לא היתה שמחת ניצחון, וגם לא גאווה או יראה מביטוי עוצמתם ושלישתם האדירה של בני האדם, שכעת, בהביטם לשמיים, ראו שם את פרי יצירתם.

←-- למרות הבנאליות שבהצהרה זאת, מוטב כי נבחין עד כמה היא יוצאת דופן. אמנם הנוצרים תפשו את הארץ הגשמית כעמק הבכא והפילוסופים תפשו את הגוף ככלא השכל או הנפש, אבל אף אחד בהיסטוריה האנושית לא תפש את הארץ ככלא האדם או נכסף להגיע, פשוטו כמשמעו, לירח. האמנציפציה והחילון של העידן המודרני התחילו בהפניית עורף, לאו דווקא לאלוהים [God] אלא לאל [a god] - אבי בני האדם בגן עדן. האם תקופה זו תסתיים בשלילה הרת גורל אף יותר של הארץ, אמם של כל היצורים החיים תחת השמיים?

8
72

←-- הארץ היא התגלמותו של המצב האנושי. ככל הידוע לנו, יתכן שהשבע הארצי הוא יחודי ביקום כסביבת מגורים טבעית לבני האדם שבה הם יכולים לנוע ולנשום ללא מאמץ וללא אמצעים מלאכותיים. המלאכה האנושית מפרידה את הקיום האנושי מסביבת בעלי החיים גרידא, אך עם זאת נמצאים החיים עצמם [במובן הביולוגי] מחוץ לעולם מלאכותי זה, והחיים הם אלו שעדיין קושרים את האדם לשאר האורגניזמים.

9
72

←-- זה זמן מה מופנים מאמצים מדעיים רבים ליצירת חיים "מלאכותיים" יותר ולניתוק הקשר האחרון שבאמצעותו אפילו האדם משתייך לילדי הטבע. הרצון לברוח מן הריתוק לארץ מתבטא בניסיון ליצור חיים במעבדה, לערבב "תחת עין המיקרוסקופ זרע קפוא מאנשים בעלי יכולת מוכחת, כדי ליצור בני אנוש עליונים", וברצון "לשנות את גודלם, צורתם ותפקידם". עולה בי החשד שהרצון לברוח מהמצב האנושי מונח אף ביסוד התקווה להאריך את תוחלת החיים מעבר לגבול מאה השנים.

←-- נראה כי האדם העתידי, שהמדענים טוענים שיוכלו לייצר בפחות ממאה שנים, אחוז רוח מרד נגד הקיום האנושי כפי שניתן לנו. הוא מבקש להמיר את המתנה שניתנה משום מקום (בראייה חילונית) במשהו שיצר בעצמו. אין סיבה לפקפק ביכולתנו לממש המרה זו, כפי שאין סיבה לפקפק ביכולתנו הנוכחית להשמיד את כל החיים האורגניים על פני הארץ. השאלה המתבקשת היא האם ברצוננו להשתמש בידע המדעי והטכנולוגי החדש בכיוון זה. אין להכריע שאלה זו באמצעים מדעיים. זו שאלה פוליטית מהמעלה הראשונה, ולכן אין להשאירה להכרעת

מדענים או פוליטיקאים מקצועיים.

←-- בעוד מקומן של אפשרויות כאלו עדיין נמצא בעתיד הרחוק, כבר הורגש אפקט בומרנג ראשוני של ניצחונות המדע הגדולים, הבא לידי ביטוי במשבר במדעי הטבע עצמם. אף על פי שאפשר להוכיח את "אמיתות" תפיסת העולם המדעית המודרנית בנוסחאות מתמטיות וביישום טכנולוגי, אין באפשרותנו לתת להן ביטוי נורמלי בדיבור ובמחשבה.

←-- אמנם ההיגדים הנובעים מהניסיון לדבר על "אמיתות" כאלו באופן קונספטואלי ולכיד "לא יהיו חסרי משמעות כמו 'עיגול משולש', אך הם יהיו חסרי משמעות בהרבה מ'אריה מכונף'" (ארווין שרדינגר). עדיין איננו יודעים אם זהו מצב סופי. כיצורים המוגבלים לארץ שמתחילים לפעול כאילו היו תושבי היקום, יתכן שלעולם לא נצליח להבין, כלומר, לחשוב ולדבר על הדברים שאנו בכל זאת יכולים לעשות.

←-- במקרה כזה, יהיה זה כאילו מוחנו, התנאי הפיזיקלי והחומרי למחשבות שלנו, לא יוכל לעקוב אחר מעשינו, ומעתה ואילך נזדקק

למכונות מלאכותיות שיחשבו וידברו עבורנו. אם יתברר שהידע (במובן המודרני של ידע טכני) והמחשבה אכן נפרדו לתמיד, או אז נהיה לעבדים חסרי ישע, לא בידי המכונות שלנו, אלא בידי הידע שלנו: יצורים חסרי מחשבה הנתונים לרחמי כל מכשיר שיהיה אפשרי מבחינה טכנית, רצחני ככל שיהיה.

←-- גם אם נתעלם לרגע מתוצאות לא ודאיות אלו, למצב שיצרו המדעים יש חשיבות פוליטית אדירה. כשרלוונטיות הדיבור עומדת על הפרק, מניה וביה הסוגיה הופכת פוליטית כי הדיבור הוא העושה את האדם לברייה פוליטית. אם נאמץ את ההצעה שפעמים כה רבות מפצירים בנו לקבל – להתאים את גישתנו התרבותית לסטטוס הנוכחי של הישגי המדע – נאלץ גם לאמץ במלוא הרצינות אורח חיים שבו לדיבור כבר אין משמעות.

←-- כיום נאלצים המדענים לסגל "שפה" של סמלים מתמטיים, שבמקורה שימשה אמצעי לקיצור היגדים מדוברים, ועתה כוללת היגדים שלא ניתן עוד לתרגמם לדיבור. רצוי שנחשוד בשיפוט הפוליטי של מדענים כמדענים,

לאו דווקא בגלל "חוסר אופיים" (שלא סירבו לפתח כלי נשק אטומיים), או תמימותם (שלא הבינו שאחרי פיתוח כלי הנשק האלה הם יהיו האחרונים שיתיעצו עמם בנוגע לשימוש בהם), אלא משום שהמדענים חיים בעולם שבו הדיבור איבד מכוחו.

← כל דבר שבני אדם עושים, יודעים וחווים מקבל משמעות כל עוד אפשר לדבר עליו. תיתכנה אמיתות הנמצאות מעבר לדיבור שהינן רלוונטיות ליחיד, כלומר, לאדם כשאינו ברייה פוליטית. אבל בני האדם ברבים, כלומר, בני האדם שחיים, נעים ופועלים בעולם זה, יכולים לחוות משמעות רק משום שהם מסוגלים לדבר זה עם זה ולהיות מובנים זה לזה ולעצמם.

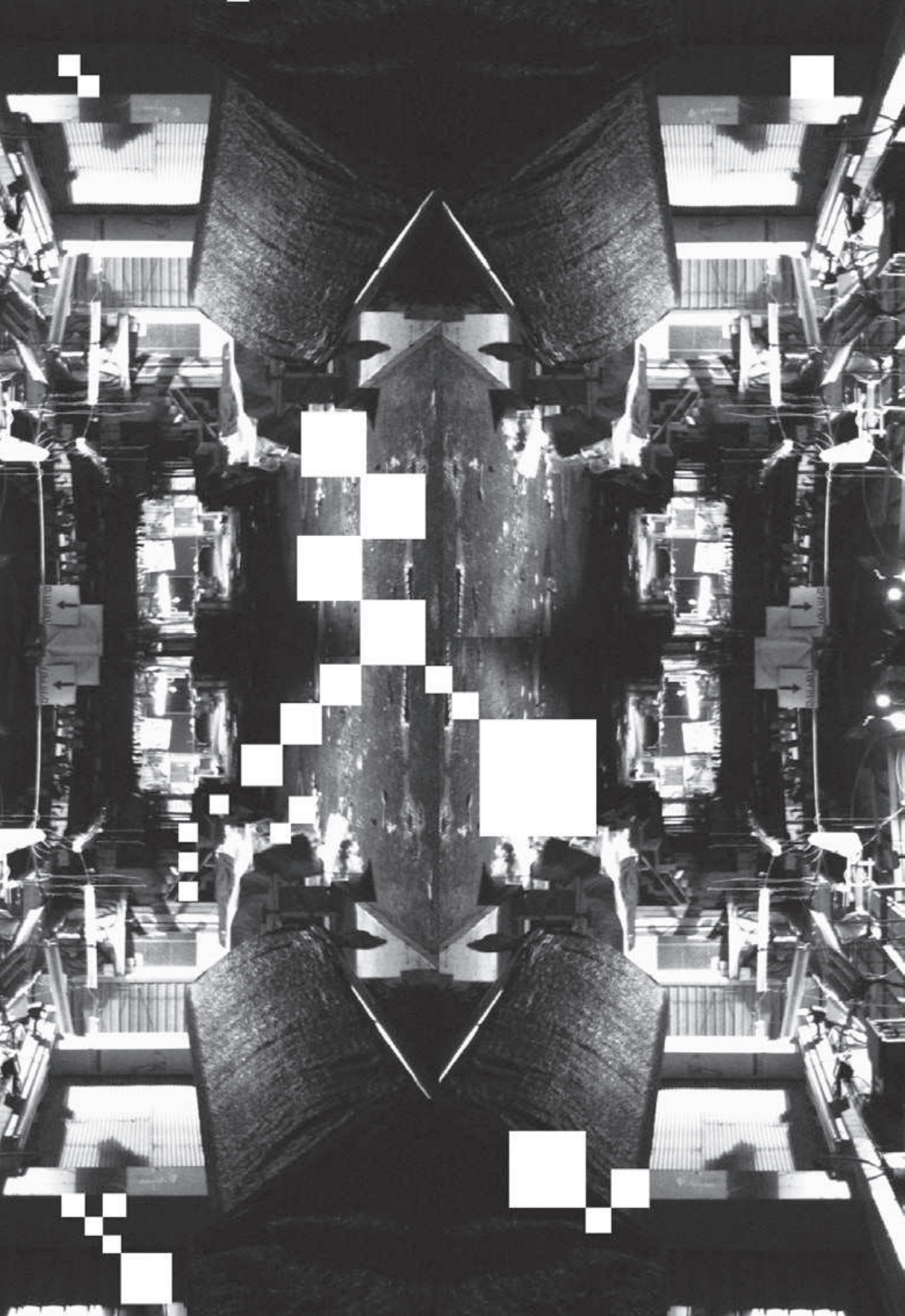
← תופעה נוכחת יותר, ואולי אף מכריעה במידה שווה, היא התופעה המאיימת לא פחות של המיכון. יתכן שבתוך כמה עשורים ירוקן המיכון את המפעלים וישחרר את האנושות מעולה העתיק והטבעי ביותר: עול העמל והשעבוד לצרכים. גם פה מונח היבט בסיסי של המצב האנושי על כף המאזניים, אך ההיסטוריה של המרד בעמל והרצון להשתחרר מן "השרחה

והיגיעה" הכרוכים בו אינה מודרנית אלא עתיקה כמו ההיסטוריה עצמה. השאיפה לשחרור מעמל אינה דבר חדש. בעבר היתה זו אחת הפריבילגיות המבוססות ביותר של מתי המעט. במקרה זה נראה כי ההתקדמות המדעית וההתפתחויות הטכנולוגיות נוצלו רק כדי להשיג את מה שהיה עד כה חלום שאינו בר מימוש.

← ואולם, זוהי מראית עין בלבד. התקופה המודרנית נשאה בחובה שבח תיאורטי לעמל שתוצאותיו היו הפיכת מכלול החברה לחברה עמלה. לכן, הגשמת משאלת החופש הזאת, כמו הגשמת משאלות באגדות ילדים, מתגשמת דווקא ברגע שבו היא מובילה להרס עצמי. חברת העמלים, המשתחררת היום משלשלאות העמל, כבר אינה מכירה את אותן פעילויות נעלות ומשמעותיות שעבורן ראוי היה לזכות בחופש זה.

← בחברת עמלים, בהיותה שוויונית מתוקף האופן שבו בני האדם חיים בה יחדיו, אין מעמדות ואין אריסטוקרטיה פוליטית או רוחנית שיכולה להוביל לשיקום של יכולות אנושיות אחרות. אפילו נשיאים, מלכים וראשי ממשלה, רואים במשרתם מטלה הכרחית לקיום החברה,

ובקרר האינטלקטואלים, מעטים תופשים את עשייתם במונחים של עבודה ולא כאמצעי מחייה. עלינו להתמודד עם הציפייה לחברה של עמלים ללא עמל, כלומר, ללא הפעילות היחידה שנותרת להם. בוודאי אין דבר גרוע מזה.

←-- מה שאני מציעה הוא בחינה מחדש של המצב האנושי מעמדת היתרון של חוויותינו החדשות ביותר ופחדינו השריים ביותר. זהו עניינה של המחשבה. נראה לי שחוסר המחשבה - פזיזות חסרת אחריות, בלבול חסר ישע וחזרה שאננה על "אמיתות" שהפכו טריוויאליות וריקות - הוא אחד המאפיינים הבולטים של זמננו. לכן, ההצעה שלי היא פשוטה: לא יותר מאשר לחשוב את מה שאנו עושים.

חנה ארנדט

מתוך המצב האנושי

01958

מאנגלית: אסף שטול-טראורינג

אמצע הדרך

קום פתח-לבך כי-בא אויב
פתח-דלתותיך לרוח שלא-נושאת-דבר
קום-גיל בין-שני פקציק
הנושב והאורב
קרא בלב אוהב
קאן באמצע-הדרך
קרא את-אמצע-הדרך
ברוחחגיומית

אמצע הדרך

ליונתן, לדניאלה ולבן

כשהיינו ילדים ידענו יותר שמתחת לאבנים
מסתתרים חרקים מנחשים
וידענו שמועות על-אל מרבה שמות
עמדנו והבטנו והפכנו אבנים

$\frac{17}{72}$

-

ה
ב
ה

ל
ה
ב
א

-

אמצע הדרך

.....

הַפִּזְוֹנָה הַטּוֹבָה

נִשְׁכָּחָה

כְּחַבְלֵי הַטַּבּוּרִים

רצנו צפונים עם גופינו

גָּרִי הַמְּדִים

אַבֿל-מֶשֶׁהוּ

עָלוּם כְּחָלוּם לִישׁוֹן

הַגָּבִיב אוֹתָנוּ-פָּתַע מְגוֹפִינוּ

וְהָיִינוּ תְּלוּיִים חֲסָרֵי מְלִים

בֵּין-הַיָּפִי לְעַצְמָנוּ.

אמצע הדרך

.....

בְּאַמְצֵעַ הַדֶּךְ נִזְכְּרָנוּ

שְׁהִסּוֹף אָבֹן עוֹמֵד

מִבְּעַד לַשְׁמוּעוֹת עָלָיו

הוא בגופינו

עם-יד האנס הדואגת שול

נִזְכָּרְנוּ.

בְּאַהֲבָנוּ אוֹתוֹ

וְנִזְכְּרֵנוּ שָׁשׁוּב אֵינָנוּ-יְכוּלִים לַעֲשׂוֹת דָּבָר

לְבַד-מְּלִבְרָחַ

לְסָרֵב לְסֵדֶר הַשְּׁמָשׁוֹת

וּלְסוּפֹן הָרֹדֶף אוֹתָנוּ

אמצע הדרך

.....

יש רצון

שְׁבַחְדָּר

בַּחֶשֶׁךְ

תֹּאֲהַב אֶת-עַצְמוֹ

כְּשֶׁנֶּהְרוֹת-שְׂמִים-מֵאֲסָפִים אֶת-כָּל צְבִיעֵיהֶם הַשְּׁחֹרִים

וּמִזְמִינִים-אוֹתָךְ-בְּלַחֵשׁ לְהַצְטָרֶךָ לְצִפְתָּם

יֵשׁ-רָצוֹן לְשִׁב

וְלִהְיוּ סִפְּרִים

.....

אמיר מנשהוף

$$\frac{19}{72}$$
$$\frac{18}{72}$$

שְׁיָמוּתוֹ הַמֵּתִים

שְׁיָמוּתוֹ הַמֵּתִים
שְׁצִירוֹ קֶרֶנִּים

עַל הַשָּׁמֶשׁ שְׁלִי
שְׁתָּלוּ

אֶת הַשָּׁמֶשׁ שְׁלִי
עַל הַמִּקְפִּיא

אֶת הַשָּׁמֶשׁ!

חֲנוּךְ הוּא קִרְיֹגְנִיקָה
לְחַיִּים

וּבִגְנִים הַמֵּתִים
כִּי מְשַׁחֲקִים אוֹתָהּ יָמִיתִים

כִּי כִדִּי לְהַצִּיץ
בְּמַחְתּוֹנִים שֶׁל קֵטִינִים בְּשִׁיץ

אַבְקָנִים בְּמַחְתּוֹנִים!

כָּל

הַחֲלֻבוֹנִים שֶׁנִּשְׁפָּכוּ
לְהַרְבוֹת בְּחֲלֻבוֹנִים

לְשִׁיר

קִרְיֹקִי לַמֵּתִים.
כִּי אֲנָשִׁים הַיּוֹם

אֲנָשִׁים הַיּוֹם לֹא מוֹדִים
שֶׁהֵם הָאֲנָשִׁים הַיּוֹם

$\frac{21}{72}$

$\frac{20}{72}$

לְעוֹלָם לֹא
מְעוֹלָם לֹא הוֹדוּ

שֶׁהַמֵּתִים מְשַׁעֲמוּם
עָשׂוּ אוֹתִי

שֶׁהַמֵּתִים לְנֶסוֹת
הֵם מְנַסִּים אֹתִי

שֶׁהַמֵּתִים לְהַתְחִיל
- אֹתִי!

שֶׁהַמֵּתִים
הֵם הָרֵב הַדּוֹמָם

וְקָלִפִּיּוֹתֵיהֶם
אֲרָגֵז הַצִּיָּקִים

בְּחֶזֶק נֹתֵיכֶם!

עודד כרמלי

נשיקה באוויר

טכסט

הפתרון לכבוש הוא כבוש הקלל
הללאה, הללאה
החוצה
מהגבולות הצרים
שלום אצרחים עונים,
חיות אדם,
הממלכה מתעצת בחלונות
האצרחים בכידונים
אז נשיקה באויר לקם
לפרדה מתארכת
לשנים

יום לא ידוע מדקלם את מניפסט המנות שלו מול שמים אדירים

היונה אצרחית והצפור אצרחית והדג אימתני
והרוח סתמית והשמים כלום והשלחן מפלצתי
והמפה פסיכית והלחם מטמטם והכסא מעיק

הגויף הנזים את הקסדה על הראש נער את המדים
וזנח כפכג עם אותות גבוכה זהבים וירקנים

23
72

22
72

זה לא אני זה אברהם דזנשוילי
למה שזה אהיה אני
אברהם דזנשוילי
תאריך לדה
25/1/1947

יואב עזרא

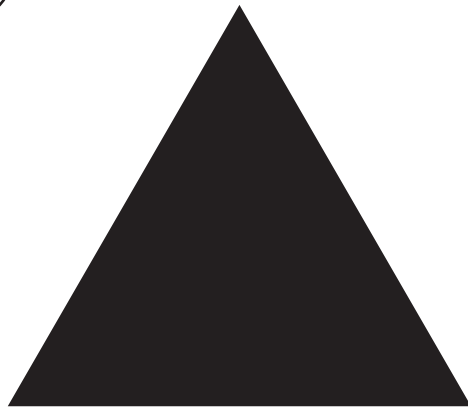
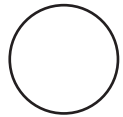

ש = פ = ה

"הו כן, המשפט. ככה אנחנו קוראים
לזה כששמים משהו בכלא"

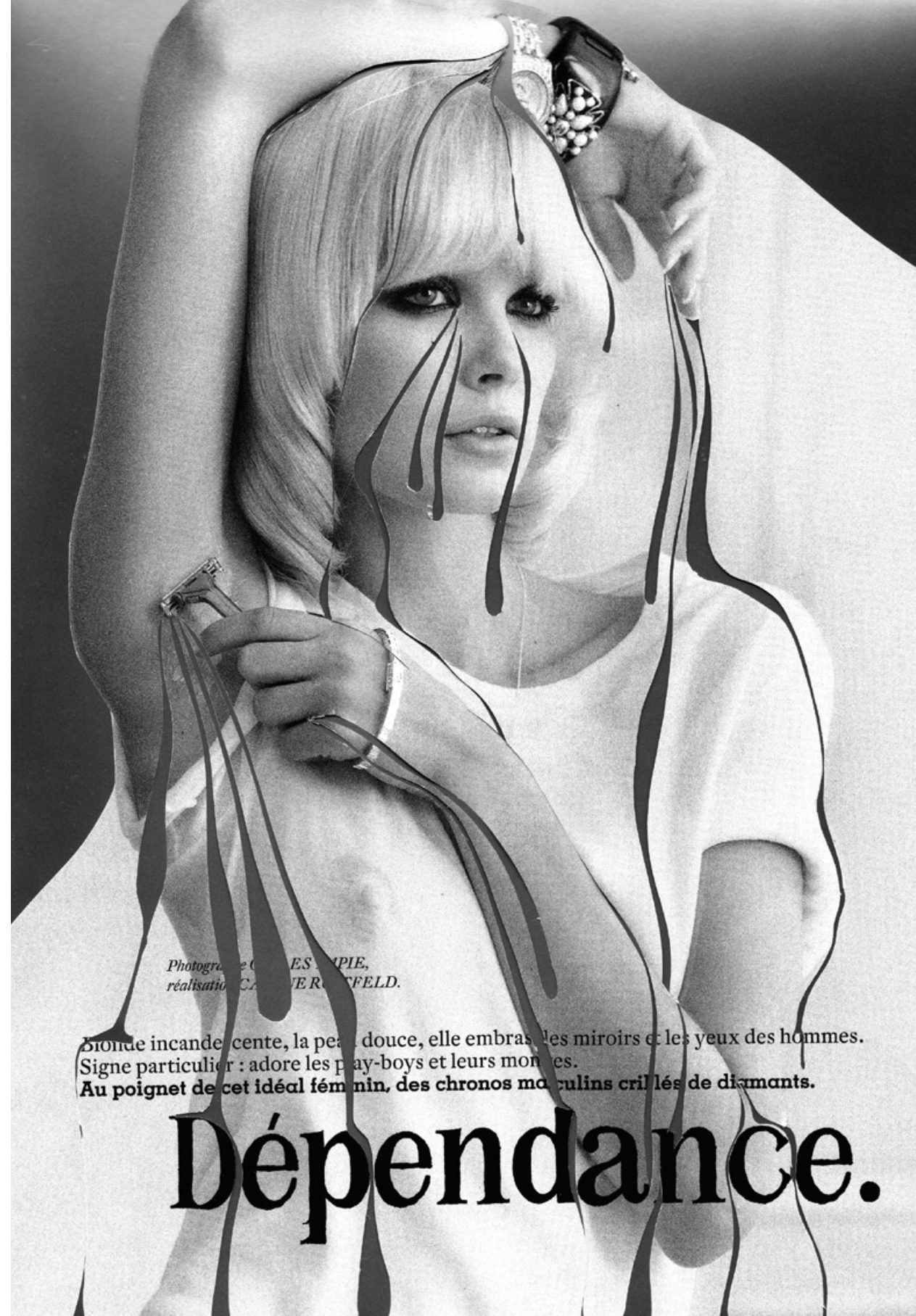
- רוברט קרלי

עברתו: ערן הדס, עודד כרמלי ורעואל שועלי

27
72

"אני אוהב את התרגום אבל הוא מצוין"
עודד כרמלי ורעואל שועלי

*Photographie C. J. ESPIE,
réalisation C. J. ESPIE.*

Blonde incandescente, la peau douce, elle embrase les miroirs et les yeux des hommes.
Signe particulier : adore les play-boys et leurs monnaies.
Au poignet de cet idéal féminin, des chronos masculins criés de diamants.

Dépendance.

שירת שפה : מבואה

--> ויש גם דור שני של משוררי שפה, שבחלקו נוטה לכיוון אינטרנטי (כמו קבוצת Conceptual Poetry וקבוצת Flarf המגגלת שירים) ובחלקו האחר נוטה לכיוון מודרניזם-עילי (כמו המשורר המשובח פיטר גיזי).

--> כמבוא לקורא העברי, שבוודאי מזוין בדעות קדומות, בחרנו לתרגם מספר שירים ומניפסטים שמייצגים, לענ"דנו, את רוחה של השפה. כמו כן, הקפדנו לתרגם שירים שאינם מתפרעים יתר-על-המידה מהבחינה הלשונית ומהבחינה הוויזואלית, כלומר - את אותם השירים שפחות מתים בתרגום. ישנם משוררי שפה רבים, והשונה ביניהם עולה לעיתים קרובות על הדומה. כדאי לדוג את שפע פניניהם, שמוצעות אונליין, וכדאי להתחיל בארכיון של אוניברסיטת יוטה: <http://english.utah.edu/eclipse>.

--> לסיום, צירפנו שירים מאת שני פיטרים עכשוויים: פיטר גיזי ופיטר דיוויס, שאינם בלתי קשורים למסורת הספרותית הנ"ל.

--> מקובל לטעון - כפי שמקובל לטעון לגבי כל דבר שעבד, בדיעבד - שמשוררי השפה (Language Poets) פעלו הרבה לפני שהם עצמם ידעו שזה מה שהם (והשתלשלות אירועים זו גם היא "שפתית" למדי).

--> עם משוררי השפה שלא ידעו שזה מה שהם נמנים גרטרוד סטיין, לואיס זוקופסקי ורוברט קרילי. משוררי פרוטו-שפה אלה השכילו להבין שצירי השפה והמחשבה חורקים אלה על אלה, בעודם טוחנים תחתם את האדם; אדם-משורר שמבקש למסור את מחשבותיו לאדם-קורא מוכרח קודם לטחון אותן למילים / משפטים / פסקאות. בסוף התהליך, מה שהיה עגל חי ובועט מודפס כנקניקיה.

--> אעפ"כ, את נקודת הזינוק הרשמית של אסכולת השפה בשירה נהוג לסמן בשנת 1971, עת נורה בסן פרנסיסקו גיליונו הראשון של כתב העת This בעריכת רוברט גרניר ובארט ווטן. גרניר, שרבים מחשיבים אותו למשורר החי המרתק בעולם, פרסם בגיליון הראשון מניפסט קשה לקריאה (ולתרגום. ובכל זאת הוא מצורף לקובץ זה) בשם "על הדיבור". במניפסט קרא גרניר לכתוב את הרגעים ההיוליים שבהם המילים נולדות ולא את הרגעים המכניים שבהם הן מתות, וטבע את אחת הסיסמאות המזהות ביותר עם שירת השפה: "אני שונא דיבור".

--> יציאתו לאור של כתב העת L=A=N=G=U=A=G=E בעריכת צ'רלס ברנסטין וברוס אנדרוס (1978) בחוף המזרחי העניקה לקונפדרציית משוררים זאת את שמה. הואיל והאתגר שהציבו לעצמם משוררי השפה - לחשוף ולתקוף את גלגלי השיניים של השפה - אינו אתגר זר לאף משורר שמאתגר את עצמו, גם משוררים שנמנו עד אז על זרמי אוונגרד אחרים (כמו אסכולת ניו-יורק ובלו מאונטיין) מצאו עד מהרה את מקומם בין שורותיה המרווחות של האסכולה החדשה.

--> כיום, זרם האוונגרד הזה התמסד והתמרכז בצפון אמריקה, והוא בעל נוכחות בלתי-מבוטלת גם בבריטניה, בצרפת, במדינות סקנדינביה, בדרום אמריקה ובמדינות נוספות. בנוסף, רבים מהמשתתפים המקוריים בשני כתבי העת של שירת השפה מאיישים תפקידים בכירים באוניברסיטאות לגיון הקיסוס של ארה"ב.

ה
ב
ה

ל
ה
ב
א

-

על הדיבור

"השירים שלי קיימים בראש שלי. אין צורך שידוברו או שייכתבו" - רנדולף דאד

--> זה לא המדובר יותר מאשר הכתוב - הנה, התקדמנו מוויליאם קרלוס וויליאמס, ומה עכשיו אני רוצה, לכל הפחות, את המילה מאי-שם בראש, כלומר המחשבה או ההרגשה שנוצרות מתוך הדממה/הרעש העצומים של ההכרה החווה עולם כל הזמן, כמקיצה/חולמת, מילים מתרחשות ואלה המילים של השירים, בין אם הן כתובות או מדוברות או מאירות את הראש בחזון המציאות שהשפה מעירה בחלומות או בכל מקום, ברחוב בשריון/בגדים.

--> למילים אלה של שיר יש איזה קשר לצורות השימוש של השפה המדוברת הכתובה (למשל, ניב נורווגי/אמריקאי) שבו הן עשויות להישמע/להיראות, אבל אין ערך בכלי הלשוני לכשעצמו, דהיינו, רעשים מדוברים ואותיות כתובות הם סימנים של מציאות המילים בראש (שמקצתן "מעניינות"/נכתבות ומקצתן גם מודפסות/הופכות מוכרות בציבור/מוקראות בקול לקהל).

--> אז בתהליך הכתיבה מה שלא מתרחש בראש הוא הסחת דעת.

--> למה לחקות 'דיבור'? כל מיני כלי עבודה שהדיבור האמריקאי הוא בתוך הפיות השונים של כולנו, אחוז בדיבוק שימוש דיבורי, לחץ ריתמי וכו', ולא יותר. עבורי, כל הדיבורים אומרים את אותו הדבר, או: למה לא להגזים, כמו שוויליאמס עשה, שכן הזמנים שלנו מצהירים על שאט נפש מ-'דיבור', כשם שהם נזפו ב-'סונטה' על מנת לפטור אותנו, כבוראי העולם, מלשוב ולחזור על העבר הנגרר בהרגל פורמלי.

אני שונא דיבור.

--> ישנם "עולמות מתעבְרים בשפה/שגברים לא חלמו עליהם". אנחנו לא יודעים מהן המגבלות שכופים דפוסי הדיבור, למרות שאלה כוללות למשל מחשבה על מבנה משפט רגיל הנדרש כדי ש-'פשר' יתחיל לבצבץ, לא יבצבץ עד שכתובה תאוורר את האוויר.

לדוגמא:

"כָּחֵל
כְּבִיכּוֹל
כֶּף בְּחֹל"

- לואיס זוקופסקי
מתוך כל השירים הקצרים, 01964-01956
Norton 01966

"צֵלִי תַּפּוּחִי אֶדְמָה
צֵלִי תַּפּוּחִי אֶדְמָה כְּדִי"

31
72

30
72

- גרשרוד שטיין
מתוך כפתורים עדינים, כתביה הנבחרים
של גרשרוד שטיין בעריכת ואן ואכטן
Modern Library 01962

רוברט גרניר
This
מתוך

--> מה ניתן לעשות. בבירור לא עוד סונשות, ולא לכפות 'ניסוי'. שאלה ראשונה: איפה המילים הכי עצמן? אז (וכאן עמדתו של דאד למעלה נראית לוקה בחסר): כיצד ניתן להפיצן לחו"ל ללא עיוות, כך שניתן יהיה לחלוק בעולם הידוע? אני רוצה כתיבה של מה שנחשב/איפה שהרגשה/מילים נולדות.

-

ה
ב
ה

ל
ה
ב
א

-

שקנאים

שִׁקְנָאִים הֵם אוֹכְלִים דָּגִים יֵשׁ דָּגִים

נזירות בחוף

בְּאֶחָד מֵהַלֵּילוֹת
אֶחָת מֵהַמְּבֹרָחוֹת
שֶׁבְּנִזְיָרוֹת הַצִּיָּצה הַחוּצָה
אֶל תּוֹךְ הַחֲצִיר
וְרָאָתָה
נִזְיָרָה אֶחָדָת
שְׂאוֹתָהּ לֹא
מִיד זָהָתָה
בְּעֵלְטָה

רֹבֶרֶשׁ גְּרִינִיר
מתוך משפטים
Whale Cloth Press 01978
ראה אור כקופסא
A DAY AT THE BEACH-ו
Roof Books 01984

33
72

32
72

משפטים

*
מָטָה הִיא לֹא מָלוֹן

*
הָאֵף שֶׁלָךְ שָׁחַר הַלֵּילָה

*
לָמָּה הִילָדָה עַל הַקֶּפֶסָא שֶׁל הַמֶּלֶח לֹבֶשֶׁת
מָעִיל צָהָב עִם מִטְרִיָּה כְּחֹלָה

*
אֲנִי אוֹהֵב אֶת הַצּוּרָה שֶׁל דְּבָרִים

*
מִים וְאֵשׁ נִשְׁמָעִים אוֹתוֹ דְּבָר

*
אֵת אוֹמֶרֶת שֵׁשׁ אֲבָקֶת חָלָב

*
הַגִּיעַ הַזָּמָן לָלֶכֶת שׁוֹב לַמִּכְבָּסָה בְּקֶרֶב

*
זֶה לֹא בָרָז שְׂדוּלָף בִּטְבֵּעַ

*
הַבְּעִיָּה עִם שְׁחֻמָּט הִיא הוּא לֹא עוֹשֶׂה כַּעַשׁ

*
לָמָּה
לָלֶטֶף כְּלָבִים
כָּאֲשִׁים קָשִׁים
הֵם לֹא
מְלַקְקִים אֶת זֶה

תודה על אמירת התודה

זהו שיר
נגיש לחלוטין.
אין שום דבר
בשיר הזה
שִׁכַּל בְּאִיזוֹשֶׁהי דָּרָךְ
להיות קשה
להבנה.
כָּל הַמַּלִּים
פשוטות
ולִעֲנֵן.
אין שום תְּפִיסוֹת
חֲדָשׁוֹת, שום
תורות, שום
רעיונות שִׁיבִלְבָּלוּ
אוֹתְךָ. לשיר הזה
אין שום זִמְרוֹת
אִינְטֶלֶקְטואֲלִיות. הוא
לְגַמְרִי אֲמוֹצִיּוֹנִלִי.
כָּל כָּלוּ מִבִּיעַ
את רגשותיו של
המחבר: הרגשות שְׁלִי,
הָאָדָם שֶׁמִּדְּבָר
אֵלֶיךָ כָּרָגַע.
זֶה הַכָּל עֲנֵן שֶׁל
תְּקִשָּׁת. מִלֵּב אֶל לֵב.
השיר הזה מְכַבֵּד
וּמַעֲרִיךְ אוֹתְךָ
כְּקוֹרֵא. הוא
חוגג את
מַצַּעַד הַנִּצָּחוֹן שֶׁל
הַדְּמִיוֹן הָאֲנוּשִׁי
בִּינוֹת מַלְכוּדוֹת
וּפְרָעָנוֹת. השיר הזה
מְכִיל 90 שורות,
224 מלים וְכֵן

יותר הברות מכפי
שִׁישׁ לִי זְמַן
לְסַפֵּר. כָּל שׁוֹרָה,
מֶלֶה וְהִבְרָה
נִבְחָרוּ בְּמִדָּק
לְהַעֲבִיר אֶךְ וְרַק אֵת
הַמְשָׁמָעוֹת הַמִּיעֲדָת
וְלֹא מַעֲבָר לָזֶה.
השיר הזה מתכחש
לַעֲמִימוֹת וּלְמַסְתּוֹרִין.
שום דבר אינו
חבוי. מֵאָה
קוֹרְאִים
יִקְרְאוּ אֵת הַשִּׁיר הַזֶּה
בְּצוּרָה
זֶהָ וַיִּסִּיקוּ
אֵת אוֹתוֹ מִסֵּר
מִמֶּנּוּ. הַשִּׁיר
הַזֶּה, כְּמוֹ כָּל
הַשִּׁירִים הַטּוֹבִים, מְסַפֵּר
סְפּוֹר בְּסִגְנוֹן
יָשִׁיר אֲשֶׁר לְעוֹלָם אֵינוֹ
מוֹתִיר אֵת הַקּוֹרֵא
לְנַחֵשׁ. לְמִרוֹת
שְׁלַעֲתִים הוא יִבִּיעַ
מְרִירוֹת, כַּעֵס,
תְּרַעֲמָת, שְׂנֵאת זָרִים
וְשִׁמְץ שֶׁל גִּזְעָנוּת,
רוֹחוֹ בְּבִסְיָסָה הִיא
חִיּוּבִית. הוא מוֹצֵא
נֶחַת אֲפִלּוּ
בְּרָגָעִים הַזְדוּנִיִּים שֶׁל
הַחַיִּים אֲשֶׁר
הוא חוֹלֵק
אִתְךָ. הַשִּׁיר הַזֶּה
מִיַּצֵּג אֵת הַתְּקוּהָ
לְשִׁירָה
שְׁלֹא מִפְּנֵה

$$\frac{34}{72}$$

$$\frac{35}{72}$$

את גִּבָּה
לְקַהֵּל, שְׁלֹא
חוֹשֶׁבֶת שֶׁהִיא
יותר טובה מהקורא,
שֶׁמְחַיֶּכֶת
לְשִׁירָה בְּתוֹר
מהות פּוֹפּוּלָרִית, כְּמוֹ הַעֲפָת
עֲפִיפּוֹנִים וְדִיג
דָּגִים. הַשִּׁיר הַזֶּה
אֵינוֹ שֵׁךְ לְשׁוֹם
אֲסֶפּוּלָה, אֵין לוֹ שׁוֹם
דוֹגְמָה. הוא לא מְצִיֵּת
לְשׁוֹם אֲפָנָה. הוא
פְּשוּט אוֹמֵר אֵת מֶה
שֶׁהוא אוֹמֵר. הוא
אֲמִתִּי

צ'רלס ברנסטין
Girly Man
University of Chicago Press 02006

-

ה
ב
הל
ה
ב
א

-

משמעויות כרוניות

ללי היקמן

אם להודות על האמת מרה.
מה כבר יכולות חמש מלים.
כפת השמים שחכה הלילה הגיוני.
אני לא הגיוני המשקעים שהצטברו.

נפל ברשת של גדר המערכת.
למחרת בבקר יותר מאי פעם.
חצות והפאב פחות או יותר.
הרצבת המהירה עושה רשם אקספרסיבי.

ספור שהיה כך היה היה.
חברה משפעת ומתפוררת שהתפרקה ללהקות.
המאה התשע עשרה בהחלט היתה.
טפוס הרים לראשות ערים קמלות.

דמות הגבור הפילה את אימתה.
עננים שחכים כסו את הגבוה.
עשרות אם לא מאות טפות.
כל הלילה נאבקה המפלצת במילטון.

דוקא בליל הכלולות שלנו אני.
אך הצער היה עמק ממני.
ביגון קודר בקשתי שאלימות תהיה.
זה פח, זאת מלכדת, זה.

הקהל על הרגלים, צורח לעצמו.
כבוי אורות הלילה ברחבי הבתים.
זה מבסס על ספור בדיוני.
להיות מסגל פשוט לגשת ולדבר.

אמנם קפה נשמע לי מפתה.
היא שמה את כל הקלפים.
מה שהיה נוח באפן אישי.
לקח שפל אחד מאתנו וכל.

אין מספיק זמן לעבר ביסודיות.
המבנה מודיע על שנויים מבניים.
הוא שאף להסדיר את נשימתו.
הנוף לא הסגיר אפלו חלק.

לשון נופל על משחק מלים.
פני השעון פונים עם הכוון.
צוק העתים, עכשו בגרסא מודרנית.
כנראה שהיה לי טוב יותר.

כי הקניון הזה דוקא נראה.
הקניות בשקית הקניות של הסופר.
בין אם מדבר בגובה ביוגרפית.
בשום פנים ואפן אני לא.

השדות האלה גורמים לי להרגיש.
שם הר ראשמוד בכליל סונטות.
והיו גם חברים במפלגה שלנו.
אז זה לא כאלו הכל.

זה תמיד קרה עד שבסוף.
היא פרשה את זרועותיה לקראת.
אם כבר ארבות השמים נפתחו.
מה שהשאיר את כלם קצת.

כבר לא היה מה לעשות.
רצתי רחוק יותר ממה שאני.
זה לא היה משהו טוב.
כעת הנזיחו את העפרונות שלכם.

לא יעלה בידי לשים יד.
נעמד על שלנו לקבלת האימפריה.
אולי די, אפה צועק וזה.
אור הרים וריח ארנים ומחטים.

כלכלה היא לא הצד החזק.
עד שאחד מאתנו ישבר ויקרא.

 $\frac{37}{72}$ $\frac{36}{72}$

-

ה
ב
הל
ה
ב
א

-

אז נשמת נשימה עמקה והמשכתי.
החזון ההרואי של היחיד צדדי.

קולות מחקים את גוף המלים.
המטה היתה מקום אחד שם.
זה ענין אישי, זה טוסטר.
זכרון לא יכול להיות לחלוטין.

אי האפשרות של הפשוט ביותר.
נו תכבה את הדבר המזדזן.
אז מה שעשיתי היה לשים.
וזה מה שעושה את העולם.

אבל זאת הנקדה שאני מנסה.
כמו תולעת מסרט מציד שאחלת.
פיזית זה פה בלי דבור.
אם להשתמש בדגמא קיצונית מדי.

למישהו היתה שיחה שלא נענתה.
רגע אחר כך היה נראה.
אבל האם פרושו של דבר.
בכל זאת לוס אנג'לס מלאה.

מטבע הדברים גם אני בונה.
יש דברים שהם כן הפיכים.
לך אין את הבננה הזאת.
יאללה, אני הולך לג'ו לקצת.

אין, עכשו שמעתי הכל, אין.
פעם אחת, כשעוד הייתי רגיל.
כמות חסר הספוק המלא בעצמו.
מזג האויר הוא לא משהו.

למרות שהיית חושב שיש לאנשים.
או שהם לפחות היו ממציאים.
לפחות אם פונים לפן הרגשי.
לאור העבדה שזו בברור אשליה.

לשלב בין הבית לבית הכלא.
אז, מרגע שהפך עודף, הזמן.
בסוף מישהו יצטרך לותר למשהו.
טעם: הפעם הראשונה והפעם האחרונה.

אני זוכר את המבט שהיה.
זאת היתה הפעם הראשונה שבאמת.
זאת אומרת ממש פרפרים בבטן.
גורל שחב את מזלו הטוב.

יהיה מה שיהיה, לא יהיה.
אמרתי לך, יש די הרבה.
אבל תמיד יש רק אחד.
ורק בגלל זה אני רוצה.

בוב פרלמן
מתוך Virtual Reality
Roof Press 01993

$\frac{39}{72}$

$\frac{38}{72}$

-

ה
ב
הל
ה
ב
א

-

האוטרנאציונל

השמש פורסת את צלליה
 ודברים צומחים גם בחשכה.
 עלים מתקשטים מעל הכל
 הם כל כך דמוקרטיים
 כלפינו צופינו בעולם של רזים
 בעולם צמצמי של רשומות רגש
 בנות-נווט.
 בגן הצבורי, עטיפות מערערות-רוח
 נסחפות כלפי חוץ.
 החול כאן נראה קולוסאומי
 הוא כל כך תחרותי
 או סתם ישן.
 כלפי מי נוכל לפנות לקראת
 הליכה על כתפי הגבעות מנערי הרסן
 חסרי-נשימה רחוקים מהספור?
 היום מלבלב מהפכה עצמית.
 זה עד כדי כך פשוט לשאל על אמונה.
 כיצד אוכל לענות
 מבלי לרסן
 אף נקדה מזהרת באלמה?
 החוצה מהבית הזה אל תוך העולם ובחוץ אל תוך היום
 דברים מתבהרים
 אנטנות כסופות-קרן צובטות בכחל
 ויריעות מי-גשם
 למרגלות בית הנבחרים?
 משהו זה משהו
 כאשר ממשיך
 הפספס שוטף אחורנית.
 במלה הזאת זמן נראה כמו מסע
 חזר, ברק דק של מוצרים
 בשורות מאחורי זכוכית.
 הלכנו לחנות ולמה לא
 אנחנו הולכים לירח
 קפסא מתפשטת על מדף.
 בקיץ אנחנו פותחים ופתוחים

משוטטים ולפני שהיינו
 שמחים

היינו לא שמחים.
 כזאת היא העוררות הדיאלקטית
 שכלם נכספים לחבק.
 כאשר הטלויזיה דולקת
 לפנים בדוכנים הד
 שמנתר הרחק אל השדה.
 התקוות והמתח
 לעתים כל כך קרובות צוללת
 שמצטללת פשוטה כמו רץ הביסבול בהקפה שניה.
 יש סבה לצפות
 שלא כמו ההשתקפות הממצממת
 בזכוכית חלון מחשכת.
 אנחנו מוצאים תכלית
 במשחק וביחד
 המעבר המכריע הזה שנתן לו מעוף
 כאשר הירידה לפרטים נבלעת בקהל
 שנחפז להתמסר
 ואז לזלזל בכוח.
 מחשיך
 כחל כהה משתקע בזכוכית
 סתם יושב לו שם. מזכיר לנו
 ימים דוהרים אל תוך דשא מאיצים רוח
 אל תוך קילומטרים של כבל.
 כאשר הבכנות קוראות,
 כאשר הייתי טריז של שמש
 מעל מטחנות פלדה,
 כאשר שאלתי מה קרה
 התפוגגתי מה קרה לנו?

$\frac{41}{72}$

$\frac{40}{72}$

פיטר ג'יזי

מתוך האוטרנאציונל
 Wesleyan 02007

-

ה
ב
ה

ל
ה
ב
א

-

שיר שמתייחס לאופנים שבהם אני תליתי וחרדתי

יכול להיות שאתה לא נהנה מהשיר הזה בגלל שאתה לא מסכים עם הרעיונות ועם התמות שבבסיסו. סביר יותר להניח שאתה לא נהנה מהשיר הזה בגלל חילוקי דעות אסתטיים בינינו. זה קורה וזה לגיטימי. אני רק מקווה שזה לא יגרום לך להעריך אותי פחות

שיר נוסף שמתייחס לזהות המשוערת של הקוראים שלי, ומגיב לחלקם באופן אישי

אם אתם חברים שלי, אתם בטח אומרים עכשיו לאחד מהחברים המשותפים שלנו, "מה הוא מזיין את השכל בשיר הזה?" אני לא יודע מה אתם חושבים. אתם יכולים לדבר איתי על זה, אבל סביר להניח שלא תגידו לי מילה. הייתי רוצה לדעת מה אתם באמת חושבים. תשלחו לי מייל. אם אתם משוררים, בטח יש לכם דעה על השיר הזה. אתם בטח לא אוהבים אותו. גם להורים שלי יש מחשבות, אבל אני לא יודע מהן. אני מעדיף שלא להתייחס לעניין הזה כאן, כי יותר סביר להניח שהם קוראים את המשפט הזה מאשר שאתם קוראים אותו

שיר שמתייחס לעורכי אנתולוגיות חדשות

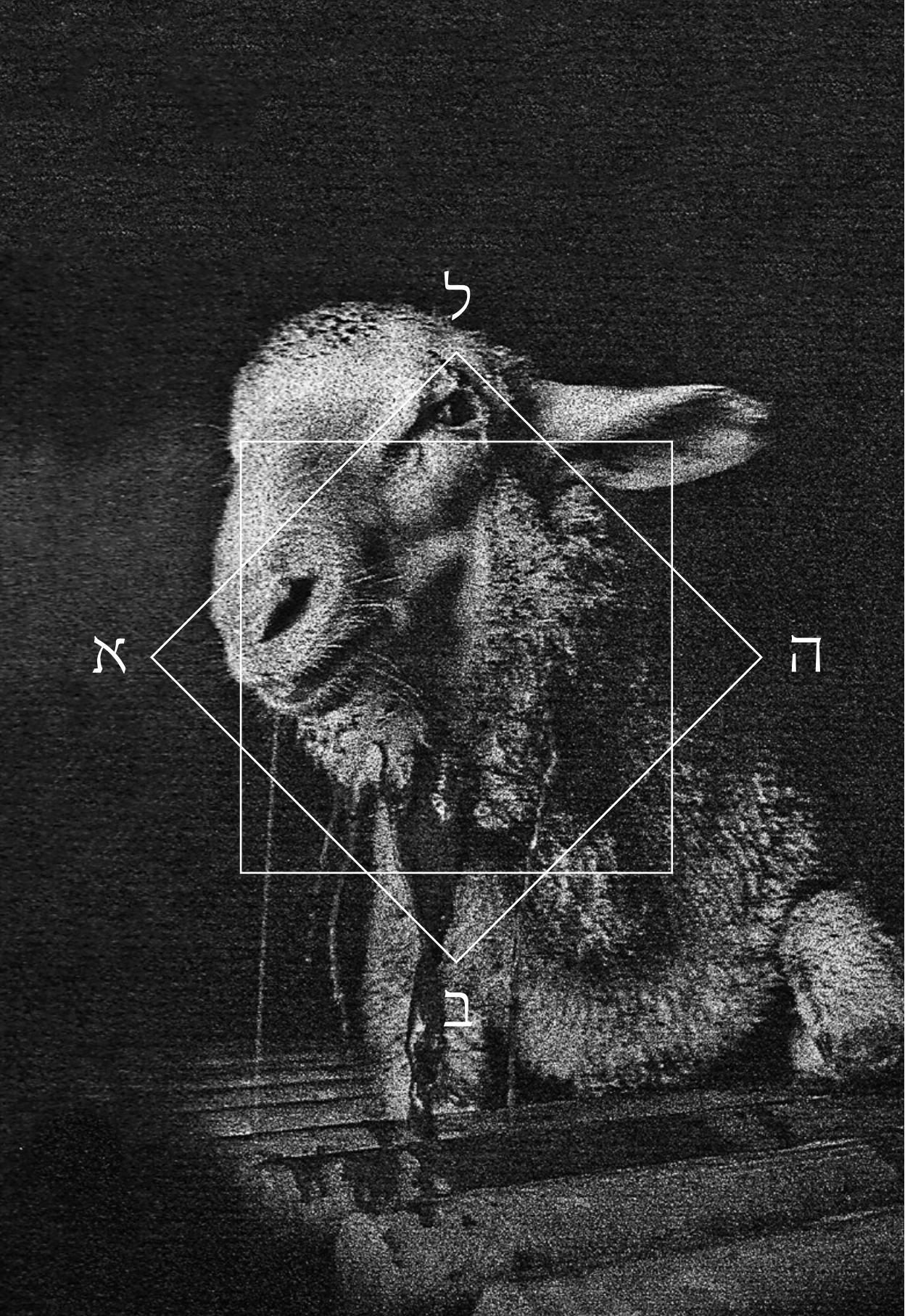
השיר הזה יכול ממש להתאים למשהו כזה

שיר שמתייחס לעתיד הרחוק מאוד

סביר להניח שהשיר הזה נראה לך מאוד מוזר ומיושן. הנה מחשבה מטורפת: אולי אתה אפילו לא לגמרי מבין את השפה שבה הוא נכתב, ואתה מפענח את המילים, אות אחר אות, מצרף רעיון הזוי לרעיון הזוי בפאזל המורכב הזה. אני מקווה שבמהלך הפענוח אתה אומר לעצמך, "פנטסטי! השיר הזה מהווה עדות חותכת לחוכמת העבר הרחוק מאוד, שהיה יפהפה ועתיר תובנות. יתרה מכך, השיר הזה יכול ללמד אותנו רבות גם על מצבנו הנוכחי!" שמחתי לעזור לך, איש העתיד!

פִּיטֶר דִּיווִיט
מתוך שירה! שירה! שירה!
ידיעות ספרים 02011

הבה

← על פנייה פנימית זו לא מרבים לדבר

בפומבי, לא בחקר הספרות ולא בחיי היומיום, אולי מחמת מבוכה ואולי מחמת הפחד המקברי, שמא זולתי רק נראה חי כמותי אך בעצם הוא מת ממני - פחד שהוא גם מקור אמין לגאווה. אבל אם נצליח במאמץ אמפתי להאמין שמשוררים חיים בזמן כתיבת שיריהם, אולי נצליח לשמוע את קול הפנייה הפנימית של החיים לעצמם גם בשקסטים המתים.

← כאמור, המאמץ הוא מאמץ אמפתי, אבל

אינו מאמץ עיוור, שכן לפנייה הפנימית סגנון נבדל, מובהק ואוניברסלי: הקול המעמיד אותנו במקומנו הוא קול הפחד מהמוות. פחד מוות, בגלל שדיבורו משתכפל עד אין סוף אל מול כל מושאי החוויה, בתנועה יחידה, עזה ומכלילה. מאחר שתנועה זאת מכוונת פנימה, אל מי שכבר יודע במה הדברים אמורים, סגנונה פשטני וקטלני, נטול הסברים ונטול סיפורים. הפחד מהמוות הוא קול האזעקה הקוטע בבת אחת את שגרת פטפוטה הסיפורי של התודעה, כפי שהיא מוצגת למשל בסיפורת זרם התודעה.

$\frac{49}{72}$

$\frac{48}{72}$

איך לקרוא את מה שכתבו משוררים חיים

← כן, כל ניסיון להקיש מהביוגרפיה של יונה וולך לשיריה ראוי לגנאי. יונה וולך לא חוותה את חייה בתור יונה וולך מהביוגרפיה שכתב יגאל סרנה. היא חוותה את חייה מתוך עצמה כפי שאני פנימי לעצמי ברגע זה של כתיבה ואתה, הקורא, חווה את ההווה כשלך ברגע זה של קריאה. אנחנו מאמינים שחיינו הם יותר מסך כל הסיפורים שמספרים עלינו ושנחנו מספרים על עצמנו, ואף על פי כן, בקוראנו בטקסט שכתב פעם אדם חי, אנחנו מספרים את חייו, או לחלופין, מכחישים את חייו לחלוטין.

← אנחנו החיים מספרים לעצמנו סיפורים

כמעט בלי סוף. אנחנו מספרים לעצמנו את החיים. ואולם, במצבי קיצון חווייתיים, קול המספר פונה ישירות אלינו. פתאום קול המספר מעמיד אותנו במקומנו: בתוך מה שאנו חווים, בתוך כל הסיפורים.

←-- לדוגמא נקרא בשיר הפטליסטי של יונה וולך, הַלְכָתִי אֶצֶל מִי שֶׁהָצִיעַ לִי יוֹתֵר חַיִּים, ונתאמץ לשמוע בו את הפחד מהמוות כאילו היו אלו חיינו שלנו המוטלים על הכף: הַלְכָתִי אֶצֶל מִי שֶׁהָצִיעַ לִי יוֹתֵר חַיִּים. / הַלְכָתִי אֶצֶל אֱלֹהִים / הָצִיעַ לִי אֶת כָּל הַחַיִּים / רָצִיתִי יוֹתֵר רָצִיתִי אֶת כָּל הַחַיִּים.

←-- משפט הפתיחה, הַלְכָתִי אֶצֶל מִי שֶׁהָצִיעַ לִי יוֹתֵר חַיִּים, הוא משפט סיפורי. לא כך פונה אדם אל עצמו. אין אדם אומר לעצמו הַלְכָתִי אֶצֶל שֶׁהָרִי יָדוּעַ לוֹ לְמִי הֵלֵךְ, מתי ומדוע. זה דיבור תכליתי ללא התנועה הפרועה של הפחד. המשפט העוקב, הַלְכָתִי אֶצֶל אֱלֹהִים, אינו אלא פועל יוצא של המשפט הקודם. הוא המשכו הסיבתי של הסיפור.

←-- למראית עין, אפשר לסמן את הצירוף כָּל הַחַיִּים במשפט הָצִיעַ לִי אֶת כָּל הַחַיִּים, כצירוף משתק – אך גם היגד כולל כמו כָּל הַחַיִּים אינו בהכרח היגד מכליל. לא כל כָּל וכל זֶה מכליל בהכללה של מוות את כל מושאי החיים. לא כל כָּל וכל זֶה הם לא / זֶה לא זֶה. כדי לשתק את חיינו צריך תנופה, צריך להניף

את הלאסו הזה.

←-- לעומתם, אם נחזור על המשפט רָצִיתִי יוֹתֵר רָצִיתִי אֶת כָּל הַחַיִּים כעל מנטרה, נשמע בנקל כיצד הצירוף רָצִיתִי יוֹתֵר מכליל, בצדק או שלא, חוויות שונות מאוד בחיינו לכדי כתב הגנה, שכותרתו רָצִיתִי יוֹתֵר. מה רצית? רָצִיתִי אֶת כָּל הַחַיִּים. ומה עשית? הַלְכָתִי אֶצֶל מִי שֶׁהָצִיעַ לִי יוֹתֵר חַיִּים. ומי יכול לתת לך את כל החיים? הַלְכָתִי אֶצֶל אֱלֹהִים. ומה הציע לך אלוהים? הָצִיעַ לִי אֶת כָּל הַחַיִּים. אבל? (אבל) רָצִיתִי יוֹתֵר רָצִיתִי אֶת כָּל הַחַיִּים.

←-- אלמלא הוספנו לשורה האחרונה את מילת הניגוד אבל, אפשר היה לחשוב שהצעתו של אלוהים מתקבלת: הרי אלוהים הציע את כל החיים. אבל גלוי וברור לקורא החי שהצעתו של אלוהים נדחית, ושהשיר נגמר באי שביעות רצון. אנחנו מניחים כך, כי הצירוף רָצִיתִי יוֹתֵר אינו צירוף סיפורי כגון "רציתי יותר כוחות סוס במכונית", אלא צירוף משתק שמשתכפל עד בלי די. אפילו אלוהים כבר לא יכול לענות למילים האחרונות רָצִיתִי יוֹתֵר, רָצִיתִי יוֹתֵר, רָצִיתִי יוֹתֵר.

←-- יש להניח שהצירוף כְּצִיתִי יוֹתֵר היה ראשית השיר הַלְכָּתִי אֶצֶל מִי שֶׁהֶצִיעַ לִי יוֹתֵר חַיִּים, אבל אין אפשרות – וגם אין כל צורך – להוכיח מה נכתב לפני מה בשעות ובדקות. החשוב הוא שהצירוף כְּצִיתִי יוֹתֵר הוא בראשית השיר, ושתנועתו היא הדוחפת את השיר, והיא המכתיבה את קצבו, ושדחף וקצב אלה מקורם בדיבור שאדם מדבר אל עצמו כשהוא פוחד מהמוות.

←-- יש כמובן שירים נהדרים שלא נשמע בהם פחד מוות כלל וכלל – אם בגלל שלא נכח שם מעולם, ואם בגלל שניגונו המקורי עֶבֶד וְעֹנֶת או שהוסר בדיעבד כפיגום. עם זאת, מרבית השירה המודרנית, שמצטיינת בדיווח אותנטי על החיים, בנויה כך או אחרת על הפנייה הפנימית של החיים לעצמם.

←-- יתרה מזו, בגלל היכרותנו האינטימית עם סגנון הפנייה הפנימית, אנו נוטים לזכור את הפנייה אל החיים טוב יותר מקטעים אחרים בשיר, גם כשאלה לכאורה מרכזיים יותר להבנתו. כך למשל ב-"שיר אביב" מאת יאיר הורביץ, ניטיב לזכור את הכרזתו של יוֹמָטוֹב אֲנִי רוֹצֶה לְחִיּוֹת,

ולא את המשפט הסיפורי, יוֹמָטוֹב חָפֵר וְנָשָׂא / דְּלִיִּים מְלֵאֵי עָפָר, המכונן את עלילת השיר.

←-- גם השאלה כְּבָר פוֹחֵד או עֹדֵן פוֹחֵד, ששואל דוד אבידן את דוד אבידן בשיר "ניסויים בהיסטוריה", צלולה בזיכרוננו. אמנם השאלה נשאלת רק בשורה העשרים ותשע בשיר, אך כפי שמעיד אבידן עצמו, היא הַשְׁאֵלָה הַחֲשׂוּבָה / יוֹתֵר, הַחֲשׂוּבָה בְיוֹתֵר, שנשאלת לְפֶתַע דְּוָקָא בְּגוֹף רֵאשׁוֹן / בְּלִי כְּלִמָּקוֹם לְטָעוֹת.

←-- אחרי שזוהתה הפנייה ההיסטרית – היסטוריה ממשית או ניסויית – אפשר לבנות מחדש את סדר השיר, מהפנימי לחיצוני: כְּבָר פוֹחֵד או עֹדֵן פוֹחֵד, כְּבָר / פוֹחֵד או עֹדֵן כְּבָר פוֹחֵד / הָאֵם אֲנִי, לְפֶתַע דְּוָקָא בְּגוֹף רֵאשׁוֹן / בְּלִי כְּלִמָּקוֹם לְטָעוֹת / זֹ הַשְׁאֵלָה הַחֲשׂוּבָה יוֹתֵר, הַחֲשׂוּבָה בְיוֹתֵר / יֵשׁ אֲנָשִׁים, שְׂאִין לָהֶם מָה לְהַפְסִיד (...).

←-- כפי שהפרץ ההיסטורי של כְּצִיתִי יוֹתֵר מכתیب את כָּל הַחַיִּים ואת אֲלֵהִים, כך מכתیب הפרץ ההיסטורי בשאלה כְּבָר פוֹחֵד או עֹדֵן פוֹחֵד לא פחות מעשרים וארבע שורות של

דמויים עזי-השפעה, שהם בה בעת דימויים
עזי-הפחדה: פצצת-זמן, צוללת חדישה,
המים העמקים, מגיד-עתידות.

← לא זאת בלבד שהשאלה ההיסטרית
מכתיבה את תוכן ההמשך ואת קצבו, היא גם
מכתיבה את צורת המשפט. בעשרים וארבע
השורות שקדמו לשאלה החשובה יותר,
נשאלות תשע שאלות זו אחר זו: מה אין להם?
מה / אין להם מה להפסיד?, מה יש בהם
שעתיד?, מה יש בהם להפסיד?, הדפנות
יעמדו או לא יעמדו?, יעמדו?, לא יעמדו?

54
72

← והנה כי כן, אחרי השאלה החשובה
ביותר לא נשאלות עוד שאלות. תשע-עשרה
השורות הבאות אחריה הן שורות אחרות. אחרות,
כי מקורן בהצתה היסטורית אחרת, בפניית
החירום בואי, בואי אתי. פתאום הפצצה
והצוללת מומרות בקרקס ובקיץ, רצף השאלות
מומר ברצף של קביעות ובמקום קיפאון השאלה
כבר או עדין, השיר מפשיר ומתחיל לנוע: הקיץ
/ לא ישוב לעולם. האדמה / מתחילה
לנסע. מחר/אקח אותך לקרקס. הכל / יסע
בו.

55
72

כל מעטפת-האדמה / תזוז לאט-לאט,
לקול צלצול כחוק, במאמץ נפץ, במלוא
/ האחריות. לא תהיה עוד / תזוזה
אחרת יותר. בואי, בואי.

← שני שירים כונסו בשיר "ניסויים
בהיסטוריה", שני שירים שתוכנם וסגנונם שונה
עד כדי כך שאפשר לקרוא אותם בנפרד. אבל אם
נרשה לעצמנו, בזכות היותנו בחיים, להתעלם
לרגע מפיתוחי הלבה שהתקשתה, ולהעמיד רק
את שני פרצי הפחד מהמוות זה לצד זה, כשתי
פסגות געשיות, נגלה לפנינו שיר אהבה פשוט בן
שתי פעימות: כבר פוחד או עדין פוחד
ו-בואי, בואי אתי. ההתאהבות מפחידה,
וזה מובן לכל אדם שהתאהב בחייו. ובנקודה
מובנת זו מסתיימת הפרשנות, ורק מנקודה זו
עליה להתחיל.

עודד כרמלי

לשאוף בהיר אוויר אוויר

הָיָה עָלַי לְקַשֵּׁר
אֶת חֶבְלֵי הַלָּסוּ שְׁלִי אֶל צִנּוֹר
הָאֲרָעִיּוֹת וּלְהַנִּיחַ לָהּ לְהוֹבִיל
בְּתַנוּפָּה
מִגֶּבֶה אֶת מַעְרוֹת הַנְּחִירִים
לְשִׂאֵף בְּהִיר אֲוִיר אֲוִיר
(אֲנִי נִרְגָּשֵׁת)
תְּכַנִּיּוֹת מְקוֹר הוּא מְקוֹר לְאַבְקָה
וְסִיטוּאֲצִיּוֹת נְקִיּוֹת מִהֶסֶרֶטִים
יָרְדוּ מִהַפָּרָק
הָיָה נְדוּשׁ
הָיָה נִדְרָשׁ
מוֹזִיקָה רוֹעֶמֶת
נָשִׁים מְגַזְמוֹת אֶפְרוֹר בְּשִׁמְלוֹת כְּטוֹר
כְּעוֹרוֹת
שְׂיִדְקָדוֹ אֲתִי
קְדִימָה
לְדָרְךָ
כָּבֶר מְזֻמָּן נִדְבָּרְנוּ
אֲנִי לְבִין עֲצָמִי
עוֹד לִפְנֵי שְׁקָרָאָה לִי מְשַׁגֵּעַת
לֹא לְהִתְפַּסֵּת בְּקִטְנוֹת כְּמוֹ פֶּחַד
לְצֹכֵר מִנּוֹת כְּמִכְלוּל
לְשִׂאֵף בְּהִיר אֲוִיר אֲוִיר

עמנואל סמים קלים

עֲמֻנוּאֵל וְאֲנִי בְּדִירַת כְּוָקִים מְשֻׁמָּשֵׁת
עִם יָלֵד (שֶׁזֶה שְׁקָר, הַיָּלֵד שְׁלִי אֵף פַּעַם לֹא הָיָה יָלֵד)
מִכֵּר-סֹחַר עֶסְקָנִים, עֶסְקָנִים יָפִים, סָמִים קִלִּים
מְצוּפִים בְּרִיחַ אֶפְטֶרֶשִׁיב מְאֻכְצוֹת זֹלוֹת
שְׁמֻקְרָבוֹת אֶת הָאָדָם עוֹד צַעַד אֶל הָאֲבֹלוּצָה
לְהַגִּיד שְׁצָרִיךְ וְקִזָּם, לְהַגִּיד עֲמֻנוּאֵל
עוֹשִׂים חוֹזִים, הַסְמָטָאוֹת מְמֻטּוֹת, נִפְגָּשִׁים מוֹל סוֹכְנוֹת נְסִיעוֹת
בְּאוֹתָהּ שְׁעָה, בְּחֻדְף צְרֻפְתִּי אֲמַתִּי, סָמִים קִלִּים
צָפִים עַל פְּנֵי הַשֵּׁטַח עִם שְׁנוֹרֶקֶל, חוֹלְפִים מַעַל אֲלֻמָּגִים וְאֻצוֹת
אֲרָצוֹת ג'וֹנְגְלִים נִדְחוֹת, תַּת מִימִיּוֹת, לְהַגִּיד שְׁצָרִיךְ וְקִזָּם
מִתְרַשְּׁמִים מְאֻהָבוֹת הִתְאַהֲבִיּוֹת
בְּאֵיִם שֶׁל חֻדְרִים בּוֹדְדִים, וִילּוֹנוֹת חֻדְדִלִּים
טְפָטִים מְדַבְּקִים עִם כִּי־סִי אֲוִיר בְּדִגְמָאוֹת מְצַהִיבוֹת
סָמִים קִלִּים, סְטֵרִילִיּוֹת, סְדִינִים מִהֲבִית
לְהַגִּיד שְׁצָרִיךְ וְקִזָּם, לְהַגִּיד עֲמֻנוּאֵל
בְּלִי לְהִרְטִיב אֶת הָרֹאשׁ, הַסְכַּמְנוּ לְשַׁחַק אוֹתָהּ סוֹד
תַּגִּיד לָהּ, נוֹ, שְׁלֹא תִתְכַּנֵּשׁ, הִתְכַּבֵּר שְׁלֹךְ, הִיא עוֹד צְעִיכָה
כְּמַעֲט בְּגִילִי (שֶׁזֶה כְּמוֹבֵן שְׁקָר, אֵף פַּעַם לֹא הִיִּיתִי בְּגִילִי)

$\frac{57}{72}$

$\frac{56}{72}$

שלי חן

פרקים באבולוציה ובפולקלור אוקיאני

[מקטעים אלה הוצלו מספינת ציד לווייתנים יפאנית שטובעה על ידי לווייתן ענק בראשית המאה שעברה]

החלוצים

הִיזְמָה בָּאָה דִּוְקָא
מַצֵּד כָּרִישׁ הַפִּטִּישׁ
שְׁפָסֶק: יֵשׁ לַחֲקֹד אֶפְשָׁרִיּוֹת
לֹא חֲקוּרוֹת לְכַבֵּשׁ
חֲלָקוֹת לֹא כְבוֹשׁוֹת

וְעוֹד פָּסֶק שֶׁהַדְּגִים הַקִּטְנִים וְהַקּוֹפְצָנִיִּים
אֵלֶּה שְׂבִין כֹּה נֹכַח לֹא מְבִינִים
לְקַרְאֵת מָה הֵם פּוֹנִים
יְבַדְּקוּ אֵת הָאֹיֹר
וְאִם זֶה יַעֲבֹד -
אֵת הַיִּבְשָׁה.

הַתְּכָנִית צָלְחָה.
הֵם נֶעְמְדוּ עַל הַגְּלִים
אֲבָל לֹא שָׁבוּ עַל עֲקֻבֵּיהֶם לְסַפֵּר
לְכָרִישׁ הַפִּטִּישׁ
שֶׁהוֹלֵם עַד הַיּוֹם עַל דְּפָנוֹת הַחוֹפִים

59
72

58
72

פרקים באבולוציה ובפולקלור אוקיאני

[מקטעים אלה הוצלו מספינת ציד לווייתנים יפאנית שטובעה על ידי לווייתן ענק בראשית המאה שעברה]

צפיפות האוכלוסין באוקיאנוס עברה כל גבול

בְּאֶפֶן בִּלְתִּי נִמְנָע הַבְּשִׁילָה עַת
וְתַחַת קְרוֹם גָּמִישׁ כְּחֻלְחַל
הֵים גָּעַשׁ - וְלֹא כַּבְּדֶרֶךְ כָּלָל.

הַצְפִּיפוֹת הָיְתָה בִּלְתִּי נִסְבָּלֶת:
דְּגֵי הַחֲרָב חֲרָבוּ
דְּגֵי הַחֲשָׁמַל חֲשָׁמְלוּ
דְּגֵי הַחֲתוּל הַתְּפֻלּוּ

בְּכָל פְּנֵה וְתַחַת כָּל אֱלִמָּג:
סֻנְפִּיר
קִשְׁקֵשׁ
רְקִיעַ זָרוּעַ כּוֹכָבֵי יָם

פרקים באבולוציה ובפולקלור אוקיאני

[מקטעים אלה הוצלו מספינת ציד לווייתנים יפאנית שטובעה על ידי לווייתן ענק בראשית המאה שעברה]

שמועות שנפוצו במצולות אודות מעשי האדם

שִׁמְעוּ! שִׁמְעוּ!

שֶׁם בִּידְשָׁה

בְּנֵי הָאָדָם הוֹפְכִים לְוִיתָנִים לְמַחֲזִיקִים

עוֹד רָגַע יָצוּד אוֹתָנוּ הַצֶּלֶץ

עוֹד רָגַע תִּשְׁסַע אוֹתָנוּ הַסִּיָּן הָאֲרָכָה עוֹד רָגַע

הֵם יַעֲקְרוּ אֶת עֲצָמוֹתֵינוּ לְכַרְךְ סָבִיב מִתְּנֵי נְשִׁיָּהֵם.

רָאוּ! רָאוּ!

בְּנֵי הָאָדָם שׁוֹלְפִים דָּגִים אֶל הָאוֹר הַמְחֻמָּצוֹן

חוֹנְקִים אוֹתָנוּ

מְכִים אוֹתָנוּ

חוֹרְכִים אֶת עוֹרָנוּ הַלַּח

וְלוֹעֲסִים בְּהִנָּאָה

הֵם נָעִים עַל פְּנֵי הַיָּם

צָפוֹנִים בְּכִרְסֵיהֶם שֶׁל דָּגֵי עֵץ גְּדוֹלִים

בְּלַתִּי שׁוֹקְעִים

בְּפֶעַם הַבָּאָה שֶׁצִּלְיָתָם תִּפֹּל

עַל עֵינֵינוּ הַלֹּא-מִמְצָמוֹת

נִמְשָׁךְ אוֹתָם אֶל בֵּית מִשְׁפָּט שֶׁל מָטָה

מיכל זכריה

שירה ומשפט

לחגי קלעי

ברוך הבא לקטגוריה

המכונה החמה

למניפסט של האין שירה ללא משפט

אין שורה לא חתומה

(אין שורה ללא הערה)

עבר שורה חדשה

ברוך הבא להבדלה, פואטיקה בהולדה

מסבכת עתונאים שלא הזמנת

סיסמא על שלט

חושפת לכל את קוד הדלת שלך

עבר שירה חדשה

עבר פקיד אוצר

עבר משרדי ממשלה

כמו שירים בבית הדפוס

נאסף אל בין חסי: עמוד, אל בין חסי: השוק

דקירות רבות כמו: נקוד

שירה מהירה ממדפסת חדשה

מלים רכות

כריכה קשה כתוב שם:

שירה ומשפט הם אשה כושית, לא בלתי נאה

(במשפט הנ"ל נפלה טעות מסוג שלילה כפולה. נדמה לכם שאני מסתפק בלהיות כן

יךשם בפרוטוקול: אני רצייתי לתקן)

שירה ומשפט הם תביעת קנן ודבה בין בבנאי לבבה

(מרשי טוען לקנן. לא, בביותו הברורה אינה מן הענן)

שירה ומשפט הם שבר בין סורי ואפריקאי

(גאוגרפיה פשוטה כמו חריצה היא תחביב מסכן)

שירה ומשפט הם עלית מחירי שכר הדירה

(הם שתפים בדירה מחלקת, מחסר מקום מתבצעת הדירה)

שירה ומשפט הם חקים שנקתבו בדם

דיו ממהר להגלד, מזכירה להקלד

(אתם ממהרים וחושבים על דם, חשבו על מי שהכתוב אותם)

שירה ומשפט הם רשום כוזב במסמכי תאגיד

$\frac{63}{72}$

$\frac{62}{72}$

רעואל שועלי

-

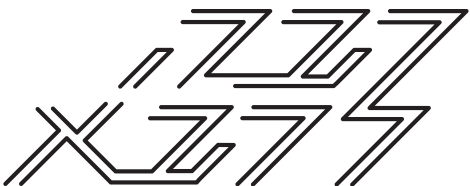
ה
ב
ה

ל
ה
ב
א

-

שהחיים לא ימותו והמתים לא יחיו

בדיון שנערך בצלמוות לילה, הודענו זה לזה שבצלמנו לא יהיה זה כתב עת נוסף שבסופו הקורא מת. והנה, אנו מבטיחים לקוראינו חיי נצח. וזו אינה מטפורה. אין בכלל מטפורות. החיים באמת מתים בגלל המתים.

קרא בכתב העת הבה להבא וגרש את מתיך ממחשבותיך!

זהו כתב-עת-שרשרת. אם מספיק חיים יקראו בו, כולנו נחיה לנצח. אם מספיק חיים ישתחררו מעריצות המתים, סוף כל סוף נפנה את משאבינו הרוחניים והחומריים אל מה שכל אחד מאיתנו רוצה והתבייש עד כה לבקש: חיים. חיים לנצח.

וְנִזְכְּרָנוּ שְׁשׁוּב אֵינָנוּ-יְכוּלִים לַעֲשׂוֹת דָּבָר
לְבַד-מַלְבָּרִחַ
לְסָרֵב לְסֶדֶר הַשְׁמָשׁוֹת
וּלְסוּפֹן הָרוֹדֶף אוֹתָנוּ

הבה נברח לסוף הרודף אותנו מההתחלה ועד הסוף. להבא נסרב לו. **הבה להבא** נסרב לבוא במשא ומתן עם המתים, וזאת משלושה נימוקים:

1. המתים מוסרים לחיים את מסורת המתים
לאישור בחוק הסדרים; הכל או לא כלום.

2. לחיים אין נציג אחד בקרב המתים,
אך למתים נציגים בקרב החיים - הורים!

3. ככלל, המתים מעולם לא הצטיינו בכלכול חייהם.
בגלל זה הם מתים ואנחנו עוד לא.

המאזן הדמוגרפי עומד היום על שבעה מיליארד בני אדם חיים ומאה מיליארד בני אדם מתים. המתים הם הרוב הדומם. אנחנו, המיעוט החי, דורשים להיות שותפים לתהליך קבלת ההחלטות שהתקבלו מזמן.

וּבְגָנִים הַמָּתִים
כִּק מְשַׁחֲקִים אוֹתָהּ מָתִים

כִּק כָּדִי לְהַצִּיץ
בְּתַחְתּוֹנִים שֶׁל קְטִינִים בְּשֵׁיץ

מלמדים אותנו ללמוד מטעויות העבר. הצירוף השקרי "טעויות העבר" בא ללמד אותנו שבעבר נעשו פה ושם טעויות לצד הישגים גדולים, אלא שהישגים אלה הם גדולים רק ביחס לעבר המפגר יותר. מעולם לא היה יום אחד צודק, חכם והומני בכל דברי הימים. כל העבר הוא טעות אחת גדולה!

איך העלימו מעינינו את העובדה הגלויה, שחברות מסורתיות מקצרות את אורך החיים של כל החיים בקבוצה? הרי מי שהולך בדרכי אבותיו אחת דינו למות.

בין החיים אין סכסוכים בינאישיים ואין סכסוכים בינלאומיים. כל האינטרסים עולים בקנה אחד: הארכת החיים.

על אורח החיים לשרת את אורך החיים.

על החיים לשרת את החיים. על החיים לשוור את החיים.

הבה להבא נשוור את הארכת החיים.

הבה להבא נשוור את הדומה בין החיים, והוא היותנו נידונים למוות שמתעקשים לדקור זה את זה בדרך לגיליוטינה.

סכין ארוכה במיוחד שמצוים לנו המתים היא הצוואה.

תורשה היא לא ירושה! יבוטל לאלתר המנהג הברברי של מתן ירושה על פי קרבת דם, שאינו שונה ממנהג נקמת הדם של אחינו הבדואים.

כל הון נוצר משיתוף מחשבה בין החיים ולכן הוא שייך לבני זמנו החיים. ואף על פי כן, הדרך הטובה ביותר לצבור הון היתה ונותרה להיווצר בעק אשכים שכבר צבר הון. זאת מיומנות מיוחדת במינה, להיוולד להון. אנחנו, ברוב שיפשותנו, נולדנו לזרע פרולטרי. הו, משובת נעורים! הרי שקי אשכים אחרים צוברים הון כבר אלפי שנים; הגנים עוברים בתורשה, ההון עובר בירושה.

מיהו, אם כן, בן האלמוות? ההון.

לכן אין להרוג את השייקונים,
יש להרוג את המתים שהפכו אותם לשייקונים.

כתב העת **הבה להבא** מעודד חילול קברים!

כתב העת **הבה להבא** תומך במס ירושות של מאה אחוז. את הון המתים המולאם יש להפנות לרווחת הכלל, כלומר, לתכנית החלל,

-

ה
ב
ה

ל
ה
ב
א

-

גליון 00001	חורף 02011
לתכנית התרבות ולתכנית תרבות החלל.	הורים מחיים את הגוף אך ממיתים את השכל. ילדים, סרבו לשניצל השבת!
הַפְתָּרוֹן לְכַבּוּשׁ הוּא כְּבוּשׁ הֶחָלָל הֶלְאָה, הֶלְאָה הַחוּצָה מִהֶגְבּוּלוֹת הַצָּרִים שְׁלוֹם אֲזָרָחִים עוֹיָנִים, חַיּוֹת אֲדָם	כדור הארץ הוא בית יתומים. הבה להבא נכיר ביתמותנו. הבה להבא נחלוץ זה לזה שד בתקווה שזולתנו ילקלק אותו, לא יינק ממנו בפחד כמו קודמיו. אנחנו רוצים שכתב העת הזה ייגמר בסקס, לא במשפחה.
כמובן, הלאמת הון המתים לא תפתור את כל בעיותינו הכלכליות, שעיקרן הכלכלה עצמה.	אך דחיית המסורת אין פירושה דחיית העבר. ההפך! הוא הנכון; ההורים הספרותיים הם אלה שמבטלים את רוב העבר כפרהיסטוריה שאין לו כל נגיעה לחיינו, ובמקביל מאדירים את חשיבותן של תקופות אקראיות לגמרי, אך ורק כי הם זוכרים בעל פה את ההתחלה של "יללה".
כלכלה מבוססת כסף היא לא מספיק תחרותית ולא מספיק חופשית. תחרות חופשית? כן! אבל לא על כסף.	"הנה קץ המחשבה! הנה קץ ההיסטוריה!" הם מנקרפלים את שירי המתים לנגד עינינו.
הבה להבא נתחרה על מחשבות.	קץ ההיסטוריה! ב-2011! עצם המחשבה על מחשבות חדשות מעייפת אותם. הראש שלהם מלט מתיים!
יש בקינג ג'ורג' בית קפה שפתוח 24/7. לכן מנהליו לא טרחו לקנות שרשרת עבור הכיסאות שבחוץ. ביום כיפור, כשבית הקפה סגור, יושב שם כושי לשמור על הכיסאות. כל הלילה יושב שם הכושי, כל הלילה שומר הכושי על הכיסאות. אדם! נזר נזרי הנזירים, והנה הוא משמש כמנעול אנושי. איזה בזבז משווע של יכולותינו.	יפורז מונופול ההורים הספרותיים על העבר! מהפכות המאה הזאת אינן נופלות במהפכניותן ממהפכות המאה העשרים (הו, המאה העשרים!)
בין אם זה כושי המנעול ובין אם מנכ"ל קרן הון סיכון – כל עבודה שנעשית תמורת בצע כסף מבזה את בעליה. הודות למיכון, כבר היום שלישי מהעבודה בישראל הוא (בינינו) כתיבת מיילים. ואנו אומרים: אם כבר כותבים, מדוע לא שירה?	נקרא את שירי המתים אך נחשוב על כל מחשבותיהם מחדש בחדשנות ערה.
הבה להבא נשאף למאה אחוז אבטלה!	"מה שאני מציעה הוא בחינה מחדש של המצב האנושי מעמדת היתרון של חוויותינו החדשות ביותר ופחדינו הטריים ביותר. זהו עניינה של המחשבה. נראה לי שחוסר המחשבה – פזיזות חסרת אחריות, בלבול חסר ישע וחזרה שאננה על 'אמיתות' שהפכו טריוויאליות וריקות – הוא אחד המאפיינים הבולטים של זמננו. לכן, ההצעה שלי היא פשוטה: לא יותר מאשר לחשוב את מה שאנו עושים".
הבה להבא ננצל את יכולותינו בעולם הזה, לפני שאנו מביאים לעולם חיים אחרים.	הבה להבא נחשוב את מה שאנו עושים. הבה להבא נחשוב את מה שאנו משוררים.
גידול ילדים הוא בית גידול למסורת.	פזיזות חסרת אחריות, בלבול חסר ישע וחזרה שאננה על "אמיתות" שהפכו טריוויאליות וריקות מאפיינים את שני מחנות המוות של השירה העברית בימינו:
כתב העת הזה מתנגד לגידול ילדים, מהטעם הפשוט שלכל ילד יש הורה.	לימיננו משוררים המתבגרפים. לנרקיסים אלה אנו אומרים: יצירה שמעידה על חיי היוצר ולא על שום דבר אחר מעודדת את קץ קיומו. איך אפשר לפתוח דיון או למתוח ביקורת על המשורר האוטוביוגרפי? מה נגיד לו, "שתחיה"? "שתמות"? שיר שמסתכם בחיי המשורר אינו מעניין את הקורא, שלו חיים משל עצמו, תודה

לפיכך, עמדתנו בסוגיית הכיבוש היא כדלהלן:

הבה להבא נכבוש את כל שטחי ארץ ישראל השלמה, וכוונתנו
כאן לארץ שמשתרעת מהים התיכון ועד נהרות הפרת והחידקל.
רק כך! משוררים יגורו במרחק שלוש שעות טיסה מהוריהם,
כמקובל במערב.

רבה. למתבגרפים אין שום עניין בחיי זולתם, וללא זולתם סופם שיפסידו גם את חייהם.

לשמאלנו משוררים משוררי המגאפון (משוררופונים, ממש לא מגאמשוררים). אלה מביעים עניין בעולם, אבל רק בעולם המתים. משוררי המגאפון משוררים הלוך וחזור על ציר הבעד-נגד של דעות המתים. אם לנקוט בלשונם, כתב העת הזה מתנגד לכל הבעד-נגד הזה – לא בגלל אופי התשובה אלא בגלל היעדר האופי של השאלה. הבה להבא נכתוב שירה שתנקוט עמדה פוליטית ברורה בסוגיות שאף אחד עוד לא מבין שהן סוגיות, אבל הן הסוגיה האמיחיתית פה.

**משוררים! אל תטריחו את החיים בדברי המתים.
אתם הורגים את החיים משעמום.**

בלאו הכי עוד 5,000,002,011 שנה תצא השמש מגדרה לבלוע את זהות המזרחי!

אנחנו מתבאסים מהשירה העתיקה שנכתבת היום כפי שהמדענים בנאס"א מתבאסים מהמכשור שעל סיפון הוויאג'ר. את הוויאג'ר ששוגר כבר אין להשיב. את הוויאג'ר הבא יש לשגר. יש לנו תמונת מצב של העולם מנקודת המבט של פלוטו. עוד אין לנו שירים משם. מנועים סמנטיים קדימה!

ולסיום: משל מפורסם, שעכשיו חשבנו עליו, מספר על תינוק שגדל לבד-בדד על אסטרואיד. ברבות הימים הילד האסטרונאוט הראשון כותב טקסט, ומתלבט בשאלה אם הטקסט שכתב הוא שירה. אולי, הוא חושב לעצמו, אספור את מספר ההברות בשורות או אמדוד את אורכן בדף. הילד הטיפש הזה לרגע אחד לא חושב שהוא זה שחשב על המושג "שירה" רק לפני רגע.

נ"ב

מתים שבכל זאת מעוניינים לחלוק איתנו את מחשבותיהם על כתב העת מוזמנים להגיע לישיבות המערכת, שתערכנה בכל יום שישי בצהריים בקיוסק משיח, קינג ג'ורג' 15, תל אביב. התעלמות מהזמנה זו תגרור התעלמות דומה מצידנו.

